

Nittende Kapitel.

I en af det østlige Jyllands frødigste Lavninger laa en Herregaard, der med sine brunrøde Mure og bredt opstigende Trappegavle mindede om et Kloster. Det var Kærsholm. Den laa i selve Kanten af et fladt Engdrag, der krummede sig gennem Landet som en mægtig, grøn Flod med mark- og skovklædte Højder paa begge Sider.

Midt igennem Engen flød en doven Aa — de kummerlige Rester af det stolte Vandspejl, som engang havde dækket den næsten milebrede Dalbund. Naar man kom gaaende henad Engen og ikke netop befandt sig ved Bredden, kunde man slet ikke se noget til Aaen. Man øjnede intet andet end denne uendelige Flade af glinsende Grønsvær, stødte kun hist og her paa en Grøft eller paa en Pyt med noget stillestaaende Vand. Underligt var det da at tænke paa de friske Bølgemasser, der i svundne Dage havde skvulpet mellem disse fredelige Bakkedrag. Her, hvor smaa brune og graa Sangfugle frygtsomt svang sig op fra Sivene, havde engang de store Havmaager kreset paa deres sølvskinnende Vinger. Her, hvor nu Grøftegravere og Møgspredere sad og gumlede andægtigt paa deres Fedtebrøds-